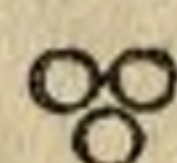
	Iktatószám	Budapestre vonatkozó újságcikkek	Osztályozás		
			Tárgy	308	
	Szerző -g-	Cím	Pesti képek.	Hely	
	Forrás: Pesti napló			Idő	"1915"
	Bp.	1915 VI/29		Személy	
	(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	Helyszám	

Pesti kép

Villamosmegálló kint, a vámon túl. Forró nyári délelőtt, esőért lihegő természet, poros országut, melyet kétoldalt lankadt virágokkal teliszórt rét szegélyez. A háttérben városi házak, azokon túl más, magasabb házak, sok ház, szürke háztenger, amíg szemünk ellát... Előtérben hadikórház, tiszta, kedves, szomorú faházacskák, földből nőtt, rövid életre született, de kötelességtudóan kitartó gyógyító, pihentető házacskák.

A villamosmegállónál kocsira vár egy nő. Ritkán jön erre villamos, szinte vicinális jellege van, a helyiérdekűvel együtt dolgozik, nem szalagálhat folyton fel-le, mint a Köruton. Tudja ezt a nő és vár türelmesen.

Énekszóval katonák jönnek; nagy utról jönnek, porosak, fáradtak, csak a muzsika viszi a lábukat. És mindjárt dél, lesz ebéd, ital, még egy kis kitartás, aztán pihenhetnek. Meglátják a fehér ruhás nőt, magányosan a poros országuton, egyszerre frissek, jókedvűek mindahányan, a tiszt ur is mosolyog, a szakaszvezető is, vidám dalba csapnak át, integetnek, a nőt nézik, neki énekelnek, a pikáns nóta szavait hozzá dalolják...

A nő pedig azt gondolja: „ti drága, szegény fiúk, csak énekeljétek, mulassatok, én nem bánom. Örülök, ha vigán mentek itt a poros országuton, szeretnék virágot felétek dobálni, hűsítő limonádet felétek vinni, édesanyátok gondoskodó szemével nézek rátok... Ki tudja, mikor indultok, fiúk, ki tudja, hol vannak az én katonáim, hová kerül az én emberem. Nem bánom, csak énekeljétek, fiúk“.

És széles kalapja alatt egy pillanatig megtörli szemeit a nő.

Látják a katonák... És mind halkabb, csendesebb lesz a dalolásuk. Lenéznek a földre, eszükbe jut édesanyjuk, feleségük, menyasszonyuk, testvéruik, gyerekük. Vidám kedvük elröpül, nem kell a pikáns nóta, lenyelik a csattanóját, más dalba kezdenek. Bocsánatkérő, megértő szeretettel néznek a nőre, aki ott áll a villamos megállónál és most már bátran és barátsággal int nekik, jó fiuknak. És halkán, elgondolkozva szól az ének, szivből jön és égnek száll, amint mennek az ebédjükért, poros országuton fiatal katonák.